

Touto námitkou se však žal. úřad nezabýval, řešiv pouze otázku průtahu při exekučním vymáhání dávky, jak zjevno z doslovu nař. rozhodnutí. Opomenutí to zakládá podstatnou vadu řízení a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti dle § 6 zák. o ss.

Č. 3422.

Úrazové pojišťování: Kavárna, ve které se používá, třeba jen mimochodem, elektrického ventilátoru, jest podnikem povinným úrazovým pojištěním.

(Nález ze dne 31. března 1924 č. 18.502/23).

Věc: Vojtěch A., kavárník v Ž. proti ministerstvu sociální péče o úrazové pojištění.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výměrem úrazové pojišťovny pro Čechy v Praze ze 30. září 1921 byl kavárenský podnik st-lův uznán pojištěním povinným, protože jde o živnostenský podnik motorový, a zařazen od 6. srpna 1921 dle titulu 469 d) do nebezpečenské třídy A s nebezpečenským procentem 2, kterémužto zařazení odpovídá pojistné 20 h z každých 100 Kč vyplacené a započítatelné mzdy.

Námitkám proti tomuto výměru podaným vyhověla zsp v Praze rozhodnutím z 15. května 1923 částečně a měnic výměr zařadila podnik do nebezpečenského procenta A nebezpečenské třídy 1, poněvadž konaným šetřením bylo zjištěno, že používání motorové síly jest omezeno na pohon ventilátorů, umístěných mimo dosah; okolnost tato jest momentem snižujícím nebezpečí úrazu a odůvodňuje přiměřenost nejnižšího nebezpečenského procenta. Osvobození od povinnosti pojistné vůbec, jak se toho st-l domáhá, není možné, poněvadž elektrický ventilátor sluší pokládati za stroj hnaný živelní silou, a kavárenský podnik, jenž jest provozován po živnostensku, a v němž se řečený stroj nalézá, podléhá ve smyslu § 1 úraz. zák. v celém rozsahu úrazovému pojištění. Ustanovení toto se vztahuje na všechny motorické živn. podniky bez výhrady a jest tudíž malá výkonnost motoru jakož i nepatrné strojové nebezpečí na pojistnou povinnost bez vlivu.

Nař. rozhodnutím bylo odvolání st-le zamítnuto z důvodu rozhodnutí v odpor vzatého a v další úvaze, že používání elektrického ventilátoru jest ovšem podmínkou pojistné povinnosti celého podniku, nikoliv však jediným zdrojem nebezpečí.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Pokud stížnost namítá, že vzhledem k účelu úrazového pojištění, aby dělníci a výkonní úředníci v podniku zaměstnaní byli pojištěni proti následkům úrazů, přihodivších se při práci, není pojistné povinnosti, není-li nebezpečí, a v daném případě, že možnosti úrazu není, ježto ventilátor jest umístěn u stropu a, stejně jako se rozsvěcuje elektrická žárovka, uvádí se v pohyb pouhým dotčením knoflíku, — jest námitka tato bezdůvodná, protože podle úrazového zák. není možnost nebezpečí úrazu v konkrétním podniku rozhodným kriteriem pro pojistnou povinnost úrazovou. Povinnost tato není podmíněna tím, že v jednotlivém pod-

niku jest nebezpečí úrazu, nýbrž stíhá, nehledě k zákonitým výjimkám, všechny dělníky a závodní úředníky, kteří jsou zaměstnáni v podnicích v zák. vypočtených, zejména pak v podnicích vyjmenovaných v odst. 3: č. 2 § 1 zák. z 28. prosince 1887 č. 1 ř. z. na r. 1888 t. j. v živnostenských podnicích, při nichž se užívá parních kotlů nebo takových hnacích přístrojů, které hnány jsou živelní silou (větrem, vodou, parou, svítíplynem, horkým vzduchem, elektřinou atd.).

Ze skutkové podstaty, kterou žal. úřad svému výroku položil za základ a proti níž stížnost neuplatňuje žádných námitek, vysvítá však, že podnik st-lův patří k podnikům, v § 1, odst. 3 č. 2 vyjmenovaným. Neboť podnik, o něž jde, t. j. kavárna st-lova, jest podnikem živnostenským, používaný tam ventilátor jest hnán elektřinou, slouží účelům závodu, aby odstranil kouř v místnostech nashromážděný, a jest tudíž zařízením, jehož se užívá při živn. podniku st-lovu. Ale pak jsou podle cit. předpisu zák. všichni dělníci, učňové a výkonní úředníci v tomto podniku zaměstnaní pojištění proti následkům úrazu, bez rozdílu, zdali jsou vydáni přímému nebezpečí síly motorové čili nic.

Tvrdí-li stížnost dále, že v daném případě pojistná povinnost jest vyloučena podle druhé věty cit. odst. 3. č. 2 § 1, protože ventilátoru se užívá pouze mimochodem, totiž v případě, kdy je v místnosti mnoho kouře, aby se vzduch snáze vyměnil, — nalézá se stížnost s touto námitkou v rozporu se zněním předpisu, jehož se dovolává, neboť předpis tento vyjímá z pojistné povinnosti úrazové podniky tam naznačené toliko tehdy, když silostroje v nich užívané nejsou součástí provozovny.

Že však zařízení, jehož užívá st-l ve svém podniku, jest součástí kavárny, bylo již dříve řečeno. Jest pak bez právního významu, zda se ho užívá stále nebo jen přechodně, neboť zákon, jde-li o hnací přístroje, jež tvoří součást provozovny, po této stránce nečiní žádného rozdílu.

Z těchto důvodů bylo stížnost zamítnouti.

Č. 3423.

Obecní dávka z přepychových bytů. — Administrativní řízení: * Rozhodovati o odvolání z usnesení obecního zastupitelstva, že má v obci vybírána býti dávka z přepychových bytů, povolána jest ve smyslu § 40 a § 6, odst. 4 obecní finanční novely č. 329/1921 okr. správní komise.

(Nález ze dne 31. března 1923 č. 21.625/23).

Věc: Spolek majitelů domů, V. S. a spol. ve V. proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přepychových bytů.

Výrok: Stížnost spolku majitelů domů ve V. odmítá se jako nepřijatelná. Ke stížnosti V. Š. a spol. zrušuje se naříkané rozhodnutí pro nezákonnost.

Důvody: Ob. zast. ve V. projednávajíc rozpočet obecní pro 1923 usneslo se v sezení svém dne 8. února 1923, aby v obci vybírána byla po dobu 6 let dávka z přepychových bytů v sazbách a dle pravidel stanovených vl. nař. z 27. dubna 1922 č. 143 Sb.